

dette Lovforslag, at det særligt er bygget paa at ophjælpe Byernes Interesser, men at det vender sig mod Landbrugernes Interesser. Nu har det efter min Mening været saaledes gennem mange Aar, at der har været ved at udbille sig et Tillidsforhold mellem Byerne og Landet, men skal man nu til at gaa den Vej, som Lovforslaget anviser, er jeg bange for, at det, som er saa godt begyndt, vil komme til at ende meget daarligt, og at der igen vil blive en Kamp mellem Byerne og Landet, som jeg tror slet ikke er sund. Jeg mener, at hvis dette Lovforslag bliver vedtaget i den Form, som det nu har, eller i en Form, som ligger meget nær derved, vil der blive lavet en Bestyttelse for Byerne, som Landet vil komme til at betale. Man maa indrømme, at man bibeholder ikke blot de samme Baand, man før har haft, navnlig med Hensyn til Grænsen for Byerne, altsaa med Hensyn til det Omraade, hvorpaa der ikke maa drives Handel og Haandværksdrift, men man har efter Lovforslaget endog saa udvidet det, og det er mig ikke ganske klart, hvor meget det fremtidig kan udvides, hvis Lovforslaget bliver til Lov. Ja, det ser for mig ud, som om enhver større Landsby kan faa sit Bælte omkring sig. Enhver Stationsby ude paa Landet, hvor der blot opvokser nogle faa Forretninger, kan faa et saadant Bælte om sig paa en halv Mil. saa vidt jeg hukker efter Lovforslagets § 40 i Slutningen. Det er ikke den Vej, man mente, var formaalstjenlig og rigtig i 1857, men det er at gaa lige den modsatte Vej. Hvad det angaar, som blev omtalt af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Christian Jensen) og ogsaa af det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Lauridsen), at der er saa mange Forhold, hvor Indenrigsministeren har at afgøre, hvorledes det skal være, finder jeg ogsaa, at det er meget lidt tidssvarende. Naar man vil se efter i de Forhandlinger, som ere førte om Næringsloven af 29de December 1857, vil man ogsaa finde, at den daværende Indenrigsminister vilde værne sig imod at faa alt for meget lagt ind i Lovforslaget til hans Afgørelse, og navnlig Spørgsmaalet om Jagtprøver var den daværende Indenrigsminister meget bange for at faa til sin Afgørelse. Jeg mener ogsaa, at det er for meget at lægge i Ministerens Haand, at han skal bestemme, hvad der skal kræves ved disse Jagtprøver, og hvorledes i det hele taget disse Jagtprøver skulle foretages. Det kunde let faa Udseende af at blive noget meget vilkaarligh.

Jeg skal ikke længer trætte Tinget med mine Udtalelser. Jeg vil slutte med det

Haab, at hvis Lovforslaget skal blive til Lov, det da maa blive vedtaget i en ændret Stikelse, i en saa væsentlig ændret Stikelse, at det i Principet ikke kommer til at ligne ret meget det, som nu foreligger.

Berntsen: Der har i en Række af Aar lydt stærke Klager fra Købstadbeholdningen over den bestaaende Næringslovgivning, og naar man spurgte Købstadbeholderne, hvad der egentlig var Grunden til den Misfornøjelse, som paa saa mange Maader kommer til Orde fra dem, fik man som Regel det Svar, at det skyldtes Næringsfriheden, at der siden Næringsloven af 1857 var opstaaet saadanne Kalamiteter, og det er jo af Hensyn til disse Klager fra Købstadbeholdningen, at Rigsdagen i 1890 enedes med Indenrigsministeren om at stille til Raadighed et Beløb af indtil 20,000 Kr., for at Ministeren kunde overgive alle disse Spørgsmaal til omhyggelig Drøftelse og Overvejelse i en Kommission, bestaaende af særlig fagkyndige Mænd. Rigsdagen, altsaa ogsaa Folketinget, har jo derfor sit Medansvar for, at dette Spørgsmaal er blevet taget op, og at der er afgivet en Kommissionsbetænkning, og denne Betænkning har ført til, at Ministeren har fundet sig foranlediget til at forelægge et Lovemne til Drøftelse her i Tinget, og derfor mener jeg ogsaa, at Folketinget burde af Hensyn til Købstaderne og af Hensyn til dets egen tidligere Stilling her skænke denne Sag en indgaaende og omhyggelig Prøvelse. Det hindrer jo imidlertid ikke, at jeg der lige saa vel som adskillige andre ærede foregaaende Talere har forskellige Indvendinger at gøre mod det foreliggende Lovforslag. Jeg indrømmer, at Lovforslaget er vel gennemtaent og vel udarbejdet; jeg vil ogsaa skænke det den Anerkendelse, at det fremtræder i et smukt Sprog i Modsetning til mange af de Lovforslag, man faar fra Regeringen, hvor Sproget i alt for høj Grad minder om den gamle Rancellistil. Det er dog ikke Sproget, det saa meget kommer an paa, Indholdet er det vigtigste, og med Hensyn til Lovforslagets Indhold har jeg adskillige Indvendinger, som jeg her ønsker at fremsætte. Jeg er enig med den første ærede Taler i, at Overgangen fra de gamle Lovs- og Korporationsforhold til fri Næring skete noget brat her i Landet; men det interesserer mig dog at se, at hverken den ærede Minister eller den bestiftede Kommission bestaaende af særlige fagkyndige have villet eller trødet at burde tilraade at vende tilbage til de gamle Forhold. Det, som man altsaa søger her, er at komme til Klarhed over, hvilke Klager der ere berettigede, og i hvilken Grad man kan og bør